בס"ד | טו' אדר ב' תשע"ט

(יחזקאל לב,יז-לב)

אור דוד

מוקדש לע"נ הבה"ח דוד צברדלי <mark>נ</mark> ג ז"ל בן ש <mark>למח זל</mark> מן ושושנה נעמי הי"ו	גיליון מספר	יציאת שבת			כניסת שבת			פרשת שבוע
	39	מצפה רמון	יבנה	ירושלים	מצפה רמון	יבנה	ירושלים	צו
		18:29	18:30	18:28	17:33	17:34	17:16	

אורות הפרשה – הרב נאור מאיר גנון שליט"א.

הרבי מרוז'ין הקדוש (רבי ישראל פרידמן זצ"ל)ישב בכלא במשך שנה וחצי. הצאר מרוסיה פחד שהרבי מרוז'ין כובש את רוסיה למרות שבאמת הרבי מרוז'ין מעולם לא חשב על כך. פעם אחת הצאר מרוסיה הגיע לקייב עם 20 אלף שוטרים. כדי להכניס פחד ללבבות האנשים הוא שלח לסיביר 5,000 איש. כשהצאר הלך ברחובות קייב אנשים חויבו להצדיע לו והם עשו זאת רק מתוך הכרח (מזכיר את המן הרשע שהיו חייבים להשתחוות לו). שבועיים אחר כך הרבי מרוז'ין הגיע לקייב, לא היו שוטרים,לא היו כרוזים. אבל, כשהרבי הקדוש מרוז'ין הגיע לעיר, כל האזרחים רצו מבתיהם עם נרות קטנים והיהודים והאזרחים הגויים רקדו ביחד לכבודו.זה היה כאילו המשיח בא. ראש העיר של קייב ראה זאת ושלח מכתב לצאר של רוסיה ובו כתב:"אתה יודע כמה כוח יש לאיש זה,הוא יכול להיכנס למוסקבה ולכבוש את כל העיר בלי שוטרים,רק עם האישיות שלו".הצאר ענה לו:"צריך לשים אותו בכלא". לבסוף החסידים הצליחו להבריח אותו מהכלא,הם שיחדו את השומרים והרבי ברח לאוסטריה. כשהרבי ישב בפורים בכלא, הוא אמר:"רבונו של עולם, אני כל כך רוצה לתת לך משלוח מנות,הייתי רוצה לתת משלוח מנות לכל יהודי,אבל אין שום יהודי מסביבי. לכן אני חייב לתת לך משלוח מנות.אבל,אין לי מה לתת לך. ה', אני נותן לך את כל הדמעות שלי כמשלוח מנות. ה', אני נותן לך את כל הדמעות של כל עם ישראל כמשלוח מנות. ה',אתה צריך לתת לי גם כן משלוח מנות.אני מתחנן אליך שתיתן לי את כל השמחה מהשמיים,דמעות היו לנו מספיק, תן לנו שמחה מהשמיים"..(סיפר רבי שלמה קרליבך זצ"ל). שנזכה לשמחה אמיתית כל השנה ומתוך גאולת פורים נתרומם לגאולת פסח ומשיח יבוא בקרוב יחד עם בית המקדש השלישי שירד משוכלל ובנוי מהשמיים. אוהב אתכם! שבת שלום(-:

דבר בעיתו מה טוב - מאורעות התנ"ך בתאריך היומי, על פי ספרו של הבח"ה דוד צברדלינג ז"ל. **ַם"וּ אַדר:** יז וַיָּהִי בִּשְׁתֵּי עֶשְׂרֶה שַׁנָה בַּחֶמְשַׁה עָשַׂר לַחֹדֵשׁ הַיָּה דְבַר יְהוַה אֵלַי לֵאמֹר: יח בֶּן אַדָם נְהֵה עַל הָמוֹן מִצְרַיִם וְהוֹרָדֵהוּ אוֹתָהּ וּבְנוֹת גּוֹיִם אַדִּרִם אֶל אֶרֶץ תַּחְתִּיּוֹת אֶת יוֹרְדֵי בוֹר: יט מִמִּי נַעַמְתַּ רְדָה וְהַשְּכְּבָה אֶת עֲרֵלִים: כ בְּתוֹךְ חַלְלֵי חֶרֶב יִפֹּלוּ חֶרֶב נִתַּנָה מַשְׁכוּ אוֹתָהּ וְכַל הַמוֹנֵיהַ: ָכא יְדַבְּרוּ לוֹ אֵלֵי גִבּוֹרִים מִתּוֹךְ שְׁאוֹל אֶת עֹזְרַיו יַרְדוּ שַׁכְבוּ הַעַּרֵלִים חַלְלֵי חַרֶב: כב שַׁם אַשׁוּר וְכַל קָהַלָהּ סְבִיבוֹתַיו קָבְרֹתַיו כָּלָם חָלַלִים הַנֹּפְלִים בֶּחַרֶב: כג אֲשֶׁר נִתְּנוּ קְבְרֹתֵיהַ בְּיַרְכְּתֵי בוֹר וַיָּהִי קְהָלָהּ סְבִיבוֹת קבֶרָתָהּ כֻּלָּם חֶלָלִים נֹפְלִים בַּחֶרֶב אֲשֶׁר נַתְנוּ חִתִּית בְּאֶרֶץ חַיִּים: כד שַׁם עֵילָם וְכַל הָמוֹנַהּ סְבִיבוֹת קבֶרָתָהּ כֻּלָּם חֲלָלִים הַנֹּפְלִים בַּחֶרֶב אֲשֶׁר יַרְדוּ עֲרֵלִים אֶל אֶרֶץ ַתַּחְתִּיּוֹת אֲשֶׁר נַתְנוּ חָתִּיתָם בְּאֶרֶץ חַיִּים וַיִּשְׂאוּ כְלְמַּתָם אֶת יוֹרְדֵי בוֹר: כה בתוך חללים נתנו מִשְׁכַּב לָהּ בְּכַל הָמוֹנַהּ סְבִיבוֹתָיו קבְרֹעֶהָ כֻּלָּם עֲרֵלִים חַלְלֵי חֶכֶב כִּי נִתַּן חִתִּיתָם בְּאֶכֶץ חַיִּים וַיִּשְׂאוּ כְלִמָּתָם אֶת יוֹרְדֵי בוֹר בְּתוֹךְ חֶלָלִים נִתַּן: כו שַׁם מֶשֶׁךְ תַּבַל וְכַל הַמוֹנַהּ סְבִיבוֹתַיו קבְרוֹתֶיהַ ּ כָּלַם עַרֵלִים מְחֻלְלֵי חֶרֶב כִּי נַתְנוּ חִתִּיתָם בְּאֶרֶץ חַיִּים: כז וְלֹא יִשְׁכְּבוּ אֶת גִּבּוֹרִים נֹפְלִים מֵעֲרֵלִים אֲשֶׁר יַרְדוּ שָׁאוֹל בִּכְלֵי מִלְחַמְתַּם וַיִּתְּנוּ אֶת חַרְבוֹתַם תַּחַת רָאשֵׁיהֶם וַתְּהִי עֲוֹנֹתַם עַל עַצְמוֹתַם כִּי חָתִּית גָּבּוֹרִים בָּאֶרֶץ חַיִּים: כח וְאַתַּה בְּתוֹךְ עֲרֶלִים תִּשָּׁבַר וְתִשְׁכַּב אֶת חַלְלֵי חָרֶב: כט שַׁמַּה אֶדוֹם מְלַכֶיהָ וְכַל נְשִׂיאֶיהָ אֲשֶׁר נִתְּנוּ בִגְבוּרָתָם אֶת חַלְלֵי חָרֶב הַמָּה אֶת עֲרֵלִים וִשְׁכַּבוּ וְאֶת יֹרְדֵי בוֹר: ל שַׁמַּה נְסִיכֵי צַפוֹן כֻּלָּם וְכַל צִדֹנִי אֲשֶׁר יַרְדוּ אֶת חֶלָלִים בְּחִתִּיתָם מִגְבוּרָתָם בּוֹשִים וַיִּשְׁכְּבוּ עֲרֵלִים אֶת חַלְלֵי חֶרֶב וַיִּשְׂאוּ כְלְמַתָּם אֶת יוֹרְדֵי בוֹר: לא אוֹתָם יִרְאֶה פַרְעֹה וְנְחַם עַל כַּל כתיב המונה ָהֶמוֹנוֹ חַלְלֵי חֶרֶב פַּרְעֹה וְכַל חֵילוֹ נְאָם אֲדֹנַי יְהוָה: לב כִּי נַתַתִּי אֶת כתיב חתיתו חִתִּיתִי בְּאֶרֶץ חַיִּים וָהַשְׁכַּב בְּתוֹךְ עֲרֵלִים אֶת חַלְלֵי חֶרֶב פַּרְעֹה וְכָל הָמוֹנֹה נְאֶם אֲדֹנַי יְהוִה:

(פסוקים א וַ-יז)

יח כתיב והיהודיים וְהַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּשׁוּשָׁן נִקְהָלוּ בִּשְׁלֹשָה עַשָּׂר בּוֹ וּבְאַרְבָּעָה עַשָּׂר בּוֹ עַשָּׂר בּוֹ וְעַשֹׂה אֹתוֹ יוֹם מִשְׁתֶּה וְשִׂמְחָה: (אסתר טֹ,יחֹ) [כא לְקַיֵם עֲלֵיהֶם לִהְיוֹת עֹשִׂים אֵת יוֹם אַרְבָּעָה עָשָׂר לְחֹדֶשׁ אֲדָר וְאֵת יוֹם חָמִשָּׁה עָשַׂר בּוֹ בְּכַל שָׁנָה וְשָׁנַה: כב ַכַּיָמִים אֲשֶׁר נַחוּ בָהֶם הַיְּהוּדִים מֵאוֹיְבֵיהֶם וְהַחֹדֶשׁ אֲשֶׁר נָהְפַּךְ לָהֶם מִיָּגוֹן לְשִׂמְחָה וּמֵאֵבֶל לְיוֹם טוֹב לַעֲשׁוֹת אוֹתָם ּיָמֵי מִשְׁתֵּה וְשִׂמְחַה וּמִשְׁלוֹחַ מַנוֹת אִישׁ לְרֶעֵהוּ וּמַתַּנוֹת לַאֵבְיוֹנִים:

(פסוק כא)

זרע שמשון - פרשת צו אות ה' ד"ה מדבר בחולה. יש לבאר מדוע כפל לומר לענין חולה שצריך לפרסם '**נפלאותיו לבני אדם**', מה הוסיף דוד המלך תיבות אלו, הלא כבר הזכיר בתחילת המזמור 'וירוממוהו בקהל עם'. ויש לבאר בחולה שרגילות בני אדם שמיד דורשים אצל הרופאים ולאחר שרואה עצמו בדוחק גדול והרופאים אומרים לו שאינם יכולים לרפאותו, אזי מתחיל להתפלל ושם בטחונו רק בה'. ולכך אמר דוד המלך שגם לאחר שנתרפא יגיד נפלאות ה' לבני אדם שידעו שעיקר הרפואה באה מאת השי"ת ולא חכמת הרופאים ובקיאותם עמדה לו להחיותו ולרפאותו, רק היה בזה חסדי ופלאי ה' להצילו ממיתה לחיים. [עיי"ש עוד מה שביאר הענין גם בענין הולכי מדברות, וחבוש] (שם ד"ה אחר זה מדבר בחולה) בעת קבלת התורה לא היה שייך ענין הודאה על חולה/

עץ החיים - פירוש הסולם על הזוהר, פרשת צו דפו"י ל"ה ע"א.

קפו) זכאין אינון דמשתדלי אשרי הם העוסקים בתורה. שהם במדרגה עליונה יתירה על כולם. מי שעוסק בתורה. אינו צריך לא לקרבנות ולא לעולות. כי התורה יותר טובה מכל, והיא קשר של אמונת כל. דהיינו קשר המלכות. וע״כ כתוב, דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום. וכתוב, שלום רב לאוהבי תורתיך ואין למו מכשול.

קפז) עד דחוו אזלי וכו׳: בעוד שהיו הולכים. 'פגשו איש אחד שהיה בא, וג' ענפי הדם בידו. קרבו אליו. אמרו לו. למה לך זה. אמר, כדי לתת הרוחה אל האובדת, דהיינו הנשמה יתרה הנאבדת מנפש האדם במוצאי שבת. אמר ר' אלעזר, יפה אמרת, אבל שלשה למה לך, היה די בהדם אחד. אמר לו, אחד לאברהם אחד ליצחק ואחד ליעקב. שהם ג׳ קוין, חסד גבורה ת"ת. וקשרתי אותם יחד, והרחתי בהם משום שכתוב, לריח שמניד טובים שמן תורק שמך. כי בריח הזה מתקיימת חולשת הנפש, ומתקיימת באמונה זו, שהיא המלכות. ונמשכות ברכות מלמעלה ומלמטה. פירוש. כי ריח, רומז על הארת החכמה המתגלה במלכות. שהיא נמשכת מג' פוין

דו"א, שה"ס ג' הדסים, וע"כ כשמריחים את ההדסים צריכים לכוון להמשיך הארת החכמה מהם אל המלכות. אמר ר' אלעזר, אשרי חלקם של ישראל בעולם הזה ובעולם הבא.

קפח) ת"ח לית עלמא וכו': בוא וראה, אין העולם מתקיים אלא על הריח, ומריח הזה שמריחים למטה, נודע ריח אחר למעלה, שה"ם הארת חכמה. כי בשעה שיוצא השבת. והנפש יתירה שאדם קונה בשבת מסתלקת. ונשארים נפש ורוח של האדם מפורדים ועצובים, בא הריח הזה, שממשיכים אותו ע"י ריח ההדסים, והנפש והרוח מתקרבים על ידו זה אל זה, ושמחים.

קפט) ועל דא בעי וכו׳: וע״ב, צריך **הרוח** של האדם **אחר הרוח** שלמעלה, שהוא ז״א, לקבל את הריח, שה״ם הארת החכמה, כיון שמתקבל הריח מתקרבים רוח ונפש שלמעלה, שהן זו"ן, וכן רוח ונפש של האדם, זה אל זה, ושמחים. כעין זה הוא, ריח של הקרבן, שבריח הזה מתקרבים הכל יחד, דהיינו כל הספירות של ז"א, ומתלהטים מהם הנרות, שהם הספירות של המלכות, ושמחים.

אביעה חידות מני קדם

חידון לפרשת "אבשלום"(שמואל-ב' פרקים יד-טז) מקבילה ל-צו על פי חיבורו של הבח"ה דוד צברדלינג ז"ל.

א אכו בגדים כבשה האשה ובאה כלפני המכלך בחוכמה

ד. מה יהיה גא כמנוחה כי אדני שומע הטוב והרע

> ב. מהַ כל האַרץ עשו כשלפני המלך עברו

ה. מה המכרך שאכ את האשה אוזרי שהבין את מה שנעשה

> ג. כאן יואב הכך כרביא את אבשכום שברוז

ו. מה אמר המכך כצדוק הכהן אם אמצא בעיני ה' חן

or.david.way@gmail.com לתגובות, הקדשות והערות:

פתרונות לגליון הקודם: אבישי, בת שבע, גֹג, דבר ה', הכרך, ויאנש.

מוקדש להצלחת: נאור מאיר בן אסתר ורעייתו, אוריאל בן אלישבע חפצי ורעייתו.

שבת שכום